

Ця думка наче удар під самісінькі ребра, але це правда. На якусь мить я відчуваю, що мені треба зупинитися й зіщулитися. Утім, біжу далі.

Мої ноги летять над кахлями, ведуть тими стежками, якими я міг би пройти із заплющеними очима. Внутрішнім двором до мого спального корпусу, коричневими цегляними фасадами якого спинається вгору плющ. Високі решітчасті вікна, темні дахи, гострі вежі. Я бачу це все, але більше нічого не відчуваю. Витоптані східці. З другого поверху мені назустріч ідуть дев'ятикласники. Вони уповільнюються, коли впізнають мене, тільки для того, щоб згодом збігти донизу ще швидше. Важкі темні дерев'яні двері до нашого крила зачинені, я мушу налягти на них усією вагою, хапаюся за ключ у кишені штанів, відчиняю двері в кімнату.

Тиша.

А потім я виймаю із шафи свою валізу і починаю пакувати речі.

РОЗДІЛ 1

ЕММА

Він не задзвонив. Мій проклятий будильник просто не задзвонив. Він мовчав, бо мій мобільний мертвий. Як можна забути поставити його заряджатися на ніч, якщо наступного ранку ти летиш у Шотландію, щоб цілий рік навчатися за обміном у інтернаті? Як? Імовірно, це звучить як поганий жарт, але, на жаль, це реальність.

Я просто проспала. У день свого від'їзду. І мама не повинна за жодних обставин про це дізнатися, бо в неї буде ще той стрес. Коли вчора з'ясувалося, що через сраний страйк наземного персоналу у Франції вона не зможе вчасно повернутися, щоб, як планувалося, полетіти зі мною до Единбурга, мама була доволі скептичною. Наче сімнадцятирічна дівчина не зуміє сама дістатися до аеропорту й полетіти до Шотландії.

І що я можу сказати? Вочевидь вона не помилялася.

Зазвичай перед сном я завжди під'єдную свій мобільний до кабелю живлення, але вчора, певно, про це забула. Зрештою, не часто ж до глибокої ночі виплакуєш всі

очі, бо враз усвідомлюєш, що, можливо, поїхати на рік до Шотландії — гівняна ідея. Може, моя підсвідомість хотіла дати останню можливість усе ж схаменутися. Не сідати на літак, не бути завтра новенькою в Академії Данбридж, а продовжувати насолоджуватися рештою літніх канікул і на початку вересня піти в одинадцятий клас гімназії імені Гайнріха Гайне — ніби я й не збиралася зробити величезної помилки. Але вже нічого не поробиш, бо всі мої друзі знають, що мене не буде цілий рік. Я не можу дати задню. Схоже на те, що я не знала, чого хочу. Та водночас цілком добре знала, чого хочу. І тому мушу поїхати до Единбурга.

Я не уважно кидаю останні речі у несесер*, поки чищу зуби.

Я мушу туди поїхати. Я знаю це, відколи знайшла цю касету і до світанку слухала пісню на своєму старому аудіоплеєрі *Walkman. For Emma*. Назва наче обіцянка, що глузує з мене.

То було ще два з половиною місяці тому, і насправді я певна, що мене так швидко прийняли в цю школу тільки тому, що мама пустила в хід якісь зв'язки. Це вона вміла напрочуд добре. Схоже, адвокати майже всюди мають когось, хто винен їм якусь послугу. Власне кажучи, я була справді певна, що вчиняю правильно. Навіть якщо мама і не розуміла, чому я враз захотіла в цей інтернат, після того як вона стільки років пропонувала мені, а я відмовлялася. Я не можу розказати їй, що мушу знайти свого батька. Що його голос на тій плівці звучить абсолютно по-іншому, ніж у моїх спогадах. Те, що він видавався так близько, наче його губи увесь час торкалися мікрофона,

* Футляр із речами для туалету, шиття тощо.

поки він співав *For Emma*. Те, що я слухала цю пісню із сиротами на шкірі й завмиранням серця. Цілу ніч, а потім більше ніколи.

For Emma залишилася зі мною. Пісня не зникла навіть тоді, коли я зауглила його ім'я, вперше за стільки років. Джейкоб Вайлі, який і досі чекає на великий прорив. Це й досі чоловік з гітарою та без совісті, бо я певна, що її не може мати той, хто покидає сім'ю заради мрії і жодного разу не озирається.

Джейкоб Вайлі (народився у Глазго) — шотландський співак та автор пісень.

І він знову живе там, принаймні так зазначено в статті у Вікіпедії. Він у Шотландії, тож мені теж треба до Шотландії. Я знала це, коли вперше з власної волі відкрила вебсторінку Академії Данбридж.

— В аеропорт, будь ласка, — видихаю я, коли не вдовзі сідаю в таксі. Хочу заплющити очі, щоб не бачити час, але, на жаль, він докірливо світить мені у вічі, щойно я беру в долоні мобільний. Часу лишилося обмаль. Я геть з глузду з'їхала. Мені треба на реєстрацію багажу, яка, сподіваюся, взагалі ще відкрита, пройти контроль безпеки і дістатися до свого гейту. І це все за годину і двадцять хвилин, тоді літак має піднятися у повітря — у найкращому разі зі мною на борту.

Уявлення не маю, що робитиму, якщо не встигну. Пізніше точно є ще один рейс до Единбурга, але чи перебронюють так просто квиток, якщо ти запізнилася на літак і цілковито сама в цьому винна?

Мама щось таке знає. Але поки не край, вона не дізнається, що я навіть на свій літак встигнути неспроможна. Потім вона трактуватиме це як знак, що я, власне кажучи,

все ж не хочу в Академію Данбридж. А це не знак. Це лише дуже дурнуватий збіг обставин.

Я відправляю їй повідомлення у ватсапі, у якому стверджую, що вже прямую до свого гейту. Загалом це навіть правда.

Зараз пів на восьму, недільний ранок, але рух у Франкфурті безжальний. Я заплющую очі, коли таксі дедалі більше сповільнюється. Боже, я наче у безвиході. Не встигну на літак і прибуду надто пізно в інтернат. Від першого дня в школі я буду новенькою, яка запізнилася на початок навчального року.

Мій пульс шалено пришвидшується, коли я за пів вічності врешті вистрибую з таксі, хапаю свій багаж і розраховуюся з водієм. Я вже не раз літала, але Франкфуртський аеропорт є і залишиться випробуванням, навіть якщо в тебе достатньо часу.

Жену. Зала очікування переповнена людьми з валізами. Небагато хто поступається мені місцем, хоча й бачить, що я вочевидь поспішаю. М'язи з внутрішньої сторони стегон болять після п'ятничного тренування. Останній раз координація та темповий біг з дівчатами з мого клубу. *«Тобі сподобається, Еммі. У Данбриджі я теж була в команді з легкої атлетики»*. Чую в голові мамин голос і молюся, щоб вона мала слухність.

Ноги важчають, стає непросто штовхати дві валізи, і я відчуваю легке поколювання у боці. Піднімати ступні від підлоги стає складніше, ніж зазвичай, але я не зупиняюся. Я ніколи не зупиняюся на шляху до мети. Це єдина річ, яку я справді доводжу до кінця. Бігти далі навіть тоді, коли від перенапруження я мало не блюю. Бігти далі, далі, байдуже куди. Мій батько у червоному вагоні регіонального експреса німецької залізниці, який все

набирає швидкості, і я дедалі швидше й швидше біжу навздогін. Але завжди недостатньо швидко.

Мабуть, я маю такий розпачливий вигляд, що співробітники авіалінії відкривають ще одну стійку, і я із зусиллям кладу першу валізу на стрічку. Жінка за стійкою дивиться на число на цифровому табло з піднятими бровами, утім, безмовно закріплює самоклеїну етикетку на мій багаж. Можливо, їй мене шкода. *Сподіваюся*, так воно і є.

— Вам треба поквапитися, гейт зараз закриватиметься, але я повідомлю колегам, що ви уже прямуєте туди.

— Дякую, — вичавлюю я, хапаю свої документи, обертаюся і роблю єдине, що можу робити навіть уві сні.

Я жену так швидко, як тільки можу.

РОЗДІЛ 2

ГЕНРІ

Я ненавиджу гнатися.

Я ненавиджу це, ненавиджу, ненавиджу.

Це достатньо виснажливо, навіть якщо не доводиться нестися з одного кінця цього величезного аеропорту в інший після затриманого десятигодинного перельоту. Я знаю, чому зазвичай уникаю пересідати у Франкфурті, бо півтори години для пересадки завжди мало. І вже точно не тоді, коли літак запізнюється. Я хотів би записати собі це десь великими літерами, щоб наступного разу пам'ятати про це під час бронювання зворотних квитків з Найробі до Единбурга.

— Вибачте, *sorry*... — От лайно, чому на цих безкінечно довгих ескалаторах так важко дотримуватися правила «стояти справа, йти зліва»? — У мене стикувальний рейс, мені шкода.

Я нашттовхуюся на лікті й ігнорую поколювання у грудях. Так соромно, що я не можу пробігти й п'яти хвилин поспіль, бо от-от станеться напад астми. Рюкзак на плечах ураз важить цілу тонну, у худі надто спекотно, але,

звісно, усвідомив я це вже тоді, коли разом з іншими пасажирами стояв у вузькому проході боїнга й чекав, коли врешті зможу вийти. Я залюбки б зупинився і стягнув із себе пуловер, але, по-перше, у мене немає часу, а по-друге, зараз уже байдуже.

Я перечіпаюся, коли в кінці ескалатора ступаю на тверду землю. Моє тіло хоче рухатися вперед, а м'язам не вдається вловити брак прискорення. І, боже, мені знову треба регулярно бігати, якщо хочу отримати нормальну оцінку з фізкультури. Можливо, треба взяти приклад з Тео. Мій старший брат завжди ходив учитися на бігову доріжку у фітнес-залі інтернату. «Мозок запам'ятовує нову інформацію набагато швидше під час ходьби — це науково доведено, Генрі». І так само науково доведено, що моє серце ось-ось вискочить із грудей, якщо я не сповільнюся і...

Хвилинка. Гейт В. 20. В.

Я так рвучко зупиняюся, що на мене обрушується потік прокльонів, який звучить напрочуд по-німецьки. Пульс гупає у вухах, поки витріщаюся на таблички наді мною. Можливо, мені до мозку поступає мало крові і почались галюцинації? Чи там справді написано «Гейт С — D»?

Дідько. Де я звернув не там? Чому гейт мого стикувального рейсу завжди в іншому кінці аеропорту, незалежно від того, де пересідаю, і чому...

Глухий звук, який долинає в секунду, коли я обертаюся, не віщує нічого доброго. Але й відчувається так само недобре. Я забув, що коли хтось вривається в тебе на повній швидкості, то може вибити з легень усе повітря. Я опиняюся на гладкій плитці поміж колін якоїсь дівчини. Шлейка рюкзака відстрибує, і вміст розлітається перед нами на землі. Пляшка води, навушники, жуйки,